

המפלת התיכה פרק שלישי נדה

כה.

עין משפט נר מצוה

ב א מיי פ"י מהלכות
אסורי ביאה הלכה ז'
בא ב מיי פ"ד מהלכות
בטורים הלכה י' סג
עין י"א שו"ע י"ד סימן
שט סעיף ז'
בב ג מיי פ"א מהלכות
בטורים הלכה י"ד ופ"י
מהלכות אסורי ביאה הלכה ז'
והלכה י"ד סג עין קמ"ד
שט סעיף ז' י"ד סימן שט סעיף
ג'
בג ד ה ו ז מיי פ"י
מהלכות אסורי ביאה
הלכה ז' סג לאון ק"א:

פרשת בניא. פ"ה שם איש וכן בערוך ו' ואינו כן דלם כן ה"ל
לממנר מפומבדיתא אלא פרש"ז"ס לשון פרנסות
וממנלה: **ב"ר** א בשר מהו. ממנני דקמני מלא דם ומלא מים
ליכא למפשט דלימנא הא מלא בשר חוששת אכל ודאי ולד לא הוי
א"נ הא דלא חשיב משום דבפלוגמא
לא מיירי: **ש"מ** בר' יהושע.
אע"ג דעמי לממנר דקמני דמחלוקת
בגלול אכל דעכור דברי הכל ולד
רבי נמי מסופק היה זהא דלא
קאמר שמא:

(לעיל) **בסומבוס.** וא"ת ואם
שפיר מלא

דס הוי כחמיכה שנתוכה דס שפיר
מלא בשר נמי להוי כחמיכה של בשר
דאמר צפירקין דלינה טמאה ליה
כשלין זה עמס ויש לומר דשפיר
דמיא לולד טפי מחמיכה וטמא אפילו
אין זה עמס אע"ג דבמלא דס שמיס
שוים: **מחלוקת בצ"ה.** פ"ה
מלא מים וכן משמע וקשה ובי עדיף
ממלאה דס דאמר לעיל דטמאה
נדה ולא לדה אפי' לרבי יהושע לכך
נראה לפרש בגלול ועכור היינו בשר
עכור ובשר לול: **ש"א** הקב"ה
עושה עור בו'. דכמתות עור בעור
אדם מיירי דמתרגמינן על משך
בשריהו: **ס"ב** וד' בבהמה דקה
מינוף. האי טינוף הוא ולד עכמו ולא
דמי לטינוף דלקמן דרוב בהמות
מטנפות דהתם טינוף של אחר יצירת
הולד: **ג"ב** בהמה לחומרא. ואע"ג
דקולא הוא שמוליאין זמון מרשע
ישראל היינו משום דאי לא יסיב
לכהן אתי למשרי בגימא ועבודה:
אינה חוששת. וקסבר רב דעכור
מחלוקת [ר"ן] ורנן:

תחלת ברייתו מראשו. מימה
דצ"י בתרא לטוטה
(דף מה) קסבר אבא שאל תחלת
ברייתו מטיבירו ומשלח שרשי אילך
ואילך ונראה לר"ת דגרס (ט) דרשון וכן
פרי"ח ובתוספתא פירש כעין חגב
דסלעס מתרגמינן רשון וכן משמע
דמיירי צעיר הצב"ס:

עור ובשר תלבישני ועצמות וגידיים
תסוכבני. צרישא עור ובשר
והדר עצמות וגידיים ובתמיית הממס
דיחזקאל (סימן לו) איפכא גידין
והדר בשר ומפרש דמדרש"ס למה
הדבר דומה לאדם שפושט וסחור
ולובש (ט) מה שפושט ראשון לובש אחרון
אכל בתחלת צריית הולד עור ובשר
תחלה ואח"כ עצמות וגידיין:
לידע

וקרא אסמכתא בעלמא הוא א"ל רב חנינא בר שלמיא לרב הא רבי הא
ר' ישמעאל בר' יוסי והא רבי אושעיא והא רבי יהושע בן לוי מר כמאן ס"ל
א"ל אני אומר אחד זה ואחד זה אינה חוששת ושמואל אמר אחד זה ואחד
זה חוששת ואודא שמואל למעמיה דכי אתא רב דימי אמר מעולם לא
דכו שפיר בנהרדעא לבר מההוא שפירא דאתא לקמיה דשמואל דמנח
עליה חוט השערה מהאי גיסא וחזיא מהאי גיסא אמר אם איתא דולד
הואי לא הוה זיג כולי האי: ואם היה מרוקם וכו': תנו רבנן (איזהו
שפיר מרוקם אבא שאול אומר תחלת ברייתו (מראשו ושתי עיניו כשתי טיפין של זבוב תני רבי
חייא מרוחקין זה מזה שני חוטמין כשתי טיפין של זבוב תני רבי חייא ומקורבין זה לזה ופיו
מתוך חוט השערה וגיותו כעדרשה ואם היתה נקבה (נדונה כשעורה לארכה וחתוך ידיים ורגלים אין
לו ועליו מפורש בקבלה (הלא כחלב תתיכני וכגבינה תקפיאני עור ובשר תלבישני ועצמות וגידיים
תסוכבני חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך שמרה רוחי ואין בודקין אותו במים שהמים עזין
וטורדין

פרשת בניא. שם האיש: **כסומבוס.** צריש צפירקין [כ"א] דס שנתוך החמיכה
מטננא משום נדה ויחידאה היא: **כ"ר** יהושע אמרה. דמשום עור
שפיר לחודיה מטננא (משום לדה ויחידאה היא דלימנא אפילו
במלא בשר פלוגי כיון דלוי מרוקס
דפליג רבי יהושע בשפיר לחודיה
במלא דס מודה ללאו ולד הוא דס
מוכיח עליון: **צעכור.** מה שנתוכו
עכור דאיכא למימר ולד היה ונימוח:
בגלול. שהוא מלא מים כולוין: היינו
דאיצטרך קרא. לרבי יהושע דמשום
עור לחודיה הוי ולד: **אלא** אי
אמר. טעמא דרבי יהושע משום
דעכור הוא ואיכא למימר נימוח ולא
משום עור קרא ל"ל: **אלא** לאו בגלול
מחלוקת. ותיבנתא דר"ל: **אלא** אמרו.
רישא צבוכות פרק הלוקח בהמה

מן העובד כוכבים (דף ע"ו) לענין
לפטור את שבה אחריו מתורת צכור:
טינוף. לאחר שקבלה מן הוכר ונוצר
הולד נימוח וזו הימנו ויוצא והולך
ואותו טינוף פוטרמה מן הצכורה:
שפיר ושליא. או שפיר או שליא: **ספוקי**
מספקא ליה. צעכור ופיה אי ולי
הוא אס ליה: **הכא** לחומרא **והכא**
לחומרא. גבי צכורת בהמה אמר
ללאו ולד הוא ולא פטר את הבא
אחריו דאי אמרת פטר קא גזיז
ועביד ציה עבודה ודלימנא לאו ולד
הוא ההוא קמא וקאמי ליה תקלה
וגבי טומאת ולד איזל לחומרא דקאמר
ולד הוא וטמאה שזועיים וימי טוהר
לא ס"ל דיתבי לה. וגבי צכור דס
דקולא היא דקאמר פטר את הבא
אחריו ולא איכפת לן דאין קדושה
צכור אדם אלא ממון כהן ה'
קטלים וספק ממונא לקולא דכהן הוי
מוליא מחזרו עליו הראיה: **הא** רבי.
דאמר לעיל לא שמעתי: **והא** רבי
ישמעאל דרבי מלא בשר טמאה
לידה: **והא** רבי אושעיא דאמר
צעכור מחלוקת: **והא** רבי יהושע בן
לוי דאמר בגלול מחלוקת: **אחד** זה
ואחד זה. אחד עכור ואחד בגלול:
חוששת. ויושבת ימי טומאה ואין לה
ימי טוהר דספק ולד הוא ולא ודאי:
לא דכו שפיר. לא טיהרו את המפלת
שפיר משזועיים ואפי' בגליל יצישתא:
נהרדעא. אמריה דשמואל: זיג
בגלול: **טיפין של זבוב.** עיני זבוב:
ופיו מחוט החוט השערה. סדק קטן
וגרסה כאילו חוט השערה מתוח שם:
גויסו. גיד אבר הזכר. והא דתנן [ד']:
תשז לזכר ונקבה אלמא מספקא לן
אס זכר אס נקבה כשלין יכיר זו
הצבר מיירי: **כשעורה.** היא סדוקה
לארכה: **והיסוד ידים ורגלים.** עדיין
אין נראין כדלמדין תחלת צרייתו
מראשו: **כחלב.** זהו שכבת זרע
שהוא נימך וקלוש מתחלה בשעת
יצאתו כחלב ואח"כ נעשה קפוי:
וטורדין

א"י ב"י

(א) ג"י הערוך שפמינא
וכ"א בע"י וסם איחא ג"כ
עד תליה קודם עד פליגיה.
(ב) נ"י חוסי ע"ז נג. סוף
ד"ה או דלימנא וסם סת.
במס' ד"ה מרוקס. (ג) צכורות
י"ט. (ד) ותוספתא פ"ד ה"ד.
(ה) ג"ל כדאש פ"י סג. כן
ג"י הילקוט, (ו) בע"י ה"ג
נקבה נכדת כשעורה סדוקה
לארכה, (ז) רש"י. (ח) ערך
שפמינא, (ט) ג"ל כדאש
וכן איחא בערוך ערך רשון.
(י) נ"י חוסי יומא פ"ה ד"ה
אבא אהלין, (יא) ריש פרשת
מריש, (יב) ג"ל מה שפושט
אחריו לובש ראש אכל כ"י.
רש"י וכן הוא בריש
דחזקאל ופי' ר"מ וישא
שורקין גירסא שפטינו והכל
אמר.

תורה אור השלם

1. ויעש ו' אלהים לאדם
ולאשתו תהנות עור
ורקבשה כראשיה כ א
ד' הלא כחלב תתיכני
ובגבינה תקפיאני:

א"י ב"י

מוסף רש"י

באשה שפיר. עור שס צו
זכר הולד (בכורות י"ט).